

- DOMAČA KAPLJA - št. 3

VELIKO LJUDSKO ŠTETJE!

Res ne vem, kako se bom zmazal. Dobil sem nalogo, da spišem oceno o zadnjem ljudskem štetju. Stvar ne bi bila prav težka, a pisati moram za Štampiharje, katere je v tem oziru težko zadovoljiti. Poizkusil pa vendar bom. Citatelji pa naj bodo prizanesljivi in naj upoštevajo, da sem se spravil na delo šele petnajst dni po dogodku, ko je iz moje plesnive buče že marsikaj izpuhtelo. Prej pa se nikakor nisem mogel lotiti, ker se je slama v mojem podstrešju tako hudo ogrela, da se je bilo bati hudega požara. Vsega tega je bilo v veliki meri krivo neko ljubko dekletce, zaradi katerega me večkrat zob boli, ker me je po nedolžnem nazvalo z neko tako čudno besedo, da so se mi kar lasje ježili. - Pa Bog ne daj, da bi kdo vse to verjel!!!-

Ko so nas mesec prej poščegetale v uho prve vesti o važnem dogodku, je v našem taboru vse oživel. Še celó zaspani Klajder je dvigal svojo butico in prisluškoval kakor kak petelin, ko steza glavo na sosednje dvorišče. Nekateri pa so segli po koledarju, da se prepričajo, ni li morda 1. aprila. Ko so se napol prepričali, da se je april že skrnil za majevim hrbtom, je Fjoketo začel razlagati o reformi kolešarja, s katero se je v ponedeljek, dne 26. oktobra 1931. (ure se ne spominjam več) bavilo Društvo narodov. - "Možno je", je dejal, "da je ravno te dni stopil v veljavo kak nov koledar, po katerem ima 1. aprila sele priti." Zopet si videl potrte obraze. Tedaj se je oglasil Komendator Riba in dejal: "Veste kaj, nič si ne belimo glave; napravimo kakor oni slepec, ki je dejal: "Bomo videli!" - Po tem smo se tudi ravnali. In glej, Komendator je imel prav: marsikateri slepec je videl, in še kako videl!...

Končno je tudi tukajšnji "Mali" s škripajočimi zobmi važni dogodek laskavo napovedal. Razni Tomaži so tisti dan vsi kupili časopis in ga s prstom preluknjali. Ker pa je pri tem ostal prst čist, niso še verjeli. Jaz se temu prav nič ne čudim, saj nekateri še danes trdijo, da je imel kak čarovnik prste vmes. -

Začel se je lov na knjižice. Rudi Prišepetavec je v Kwartopirski vasi slovesno naznanil, da jih lahko odstopi precejšnje število in to le proti neznamni odškodnini lir 2.50 za vsako.

Sledila so posvetovanja. Štampiharska vlada je vsak dan prejemala številne dopise s predlogi glede udeležbe pri predstavi. Govorilo se je že, naj bi kar prenotirali vse lože za Štampiharje. Pozneje se je ta predlog ovrigel. Pa ne morda zaradi denarja, ker vsi -s Klajdrom vred- so se izrekli pripravljene žrtvovati pet nedeljskih izletov. Ovrigel se je le zato, da nam ne bi kdo očital buržujstva. Pa tudi smo morali lože prepustiti raznim mestnim osličnim osebnostim. - Edino Tonko, ki je -kakor pravijo- velik gospod, se je z novim klobukom na glavi šopiril ko Zavrtacev petelin tam nekje v sprednjih vrstah. Ubogi Emil pa je bil žrtev velike pomote. Kupil je namreč (seveda, po pomoti!) sedež v drugi vrsti. Ko so ga med odmori oči vseh Štampiharjev strastno iskale, ga ni bilo nikjer... Čim je zaslišal ukaz "bodi luč!", se je prihuljeno izmuznil iz dvorane, ker se je bal, da bi ga kak nevednež uvrstil med mesarske burokrate...

Že v čakalnici smo se s komolci utirali pot do dvorane. Najbolj pa smo se gnetli okoli dveh krasnih vencev. Na enem je bilo ime darovalca napisano, o drugem pa so mi rekli, da so se darovalci imenovali "Neznani". Sploh sem glede tega rdečega venca slišal raznovrstne razlage. Jaz pa sem mnenja, da je edino le pravilna razlaga prava. -

Da bo vse prav in da bo gledališče pod štampiharsko kontrolo, smo se eni raztresli po pritličju in drugi so se zgnetli v galerijo. Zopet drugi pa so zasedli senik in ti so se pokazali, da so na najvišji stopnji. Gledališče je bilo nabito polno, ali da bomo bolje razumeli: "glednjak je bil nabasan"; Vsaka zakotna vasica je poslala svoje zastopnike. Celó Beka (ki je kriva propada rajnke Avstrije) in Botač sta bila zastopana. -

Že ob 5. popoldne je naš poročevalec naštel pred gledališčem 436 oseb. - Gledališka uprava prav gotovo ni računala na tak naval. Mislimo, da je prejšnji gledališki upravi žal, da ni povabila "Iblancev" nekajkrat prej. Obvarovala bi se bila usodnega 24. februarja, ko ji je tako veliko gledališče zlezlo na komaj 1.750.000.- lir vreden boben. Poleg tega pa bi lahko dala gledališče še razširiti, tako da bi v njem dobilo prostora vseh onih 20.000 oseb, ki so imele namen priti. Marsikdo, ki ni pravočasno zvedel, da se je že v soboto ob 11.19 predpoldne prodala zadnja vstopnica, je moral v sredo z dolgim nosom zijati v oglas, ki je naznanjal, da je "glednjak nabasan" in da niti najmanjša bolha ne zleze več noter. Po našem skromnem mnenju je bil to prav za prav poizkus ljudskega štetja po novem sistemu. Ta sistem ima to prednost, da je zelo zanesljiv in da državno blagajno še obogati, namesto da bi jo olajšal. Čeravno se je poizkus dobro obnesel, ne vemo še, ali se bo ponovil, ker marsikateri "civiliziraneec" se ž njim ne more sprijazniti...

Oziral sem se po dvorani. Uzrl sem tudi lepo število "levih razbojnikov", ki pa so po predstavi odhajali kot "desni razbojniki". Med tisočglavo množico se je gnetlo tudi mojih 96 stricev, ki so s skrbnimi pogledi čuvali nad nami.

Na veliko presenečenje nas vseh je godba zasvirala prav ob napovedani uri in minuti. Vsi smo namreč računali na "slovenski firkele". -

Godba je zasvirala, kar je zasvirala, in po dvorani se je slišalo ploskanje. Ploskalo je onih 96 stricev in še 126 njihovih očjih sorodnikov. Ko je godba zajela sapo in nato spet zasvirala, kar je zasvirala, se je štetje izvedlo do konca. Ploskali so vsi ostali in po tem smo z lahkoto ugotovili, da jih je bilo 5278. Ploskanje 82 Štampiharjev se je še posebno odlikovalo. Tako so se vsi ogreli, da smo jih morali milo prositi, naj se šparajo še za naprej. -

Ko so gospodje iz oktobrške ulice ugotovili, da je pretiła zaradi prevelikega navdušenja občinstva nevarnost, da se gledališče podere, so iz skrbi za življenje tolikih nedolžnih duš naprosili ravnatelja, naj drugi dan izpusti "sladko naše dobro vino". Deputacija, ki je prišla k ravnatelju s prošnjo, naj bi se "sladko naše dobro vino" še enkrat pretočilo, je morala tako oditi s praznimi steklenicami. -

Začela se je predstava. "Nevesta" je bila že večini povabljenec znana kot domače dekle, ki je zrastle v naši sredi. Zdi se, da se je pri izbiri v polni meri upošteval okus Štampiharjev, ker lahko rečemo, da je delo pravi izraz priproste štampiharske duše. - Ko se zavesa dvigne, se tvoje oči zapasejo nad lepo vaško sliko. V ozadju prav lične "kajžice". Prav nič ni motilo, ker nobena ni imela številke nad vratmi. Pri eni pa si takoj opazil, da ima dve okni, namesto treh. Na desni strani stoji neobhodno potrebna kapelica s podobo nekega svetnika. Ugibal sem, kateri svetnik bi to bil, a ker tega nisem mogel ugotoviti, sem ga krstil za sv. Vavilava. - Morda je koga motilo to, da je kapelica stala za kakega pol centimetra preveč na levi. Kdor pa je živel na kmetih, mi bo obotavljanja potrdil, da daje našim vasicam ravno ona dozdevna neestetičnost neko posebno lepoto. Če boš videl na vasi - rečimo - pretirano skrbno pometeno cesto, te bo to prav gotovo močilo in vse drugačna se ti bo cesta pokazala v večernem mraku takoj po prihodu živine s pašo. - Prosim oprostjenja zaradi moje nerodnosti. Pa saj sem že od začetka opozoril čitatelje nanjo. -

Naj se mi ne šteje v zlo, ker šele sedaj omenjam gostilno na desni strani trga. To pa se že razume, da brez gostilne ne gre in je skoraj odveč omenjati jo. Blekniti pa moram le, da je gostilna bila (po mojem) prav za prav osmiva. Tako sem vsaj sklepal po skupini osmih Gasparijevih slik, ki so plavale v levem kotu nad oknom. Če bi se bilo našemu Komendatorju dovolilo, da pokusi vino, ki se je tam točilo, bi si bili takoj na jasnem, ker na osmiceah se navadno toči pogansko vino, v gostilnah pa krščeno. -

Kamnita klop pod oknom na levi strani trga je bila kakor nalašč tja postavljena za zaljubljene parčke. Marinka in Janko sta to prav gotovo vedela, ker sta se prav tja vsedla, ko sta zapela oni sladki, do srea segajoči dvospev, ki se je moral na željo občinstva ponoviti. Še meni, ki mi samo pravijo, da sem v ščegetalnem stanju, so stopile solze v oči, kaj šele drugim, ki so v resnici žrtev ščegetanja. Jofež je kar mlaskal z jezikom, ko sta se Marinka in Janko poljubila. Imel pa je še toliko moči, da je natančno zmeril trajanje poljuba. "Točno 47 sekund sta se božkala", je pozneje z drgetajočim glasom pravil.

NAJSLAJŠJA JEDILA (IDILA) IZ "PRODAVE SMETANE"

Štampiharjem se je še posebno prikupil Kečal v vlogi Križaja. Na prvi mah so vsi "pogrunтали", da je v kretnjah (a le v kretnjah) do podpičja podoben našemu Kapelmajstru. Zedinili smo se, da bomo morali tudi mi najeti kakega mešetarja take sorte, ker med nami kar neše in neče biti nobenega likofa. Jofež je kar požiral sline, ker v duhu se je že videl, kako se kreta z "marelo" gor in dol po odru. Tudi Vaška v vlogi Banoveca je naš Pepe do skrajnosti zavidal. "Ah, njegova mimika, njegov sladko doneči glas", je milo vzdihoval. "Jaz ne bom nikoli tako pel", mi je v mislih posepetal. Svetujemo mu, naj bi napravil tudi on turnejo po Ameriki; morda bo potem kaj. Kar sem povedal o Vašku, velja tudi za Janka v vlogi Gostiča. Pri tukašnjem zadirljivem petju nimamo sploh prilike občudovati tako lepega in čistega glasu, kakor je oni, ki ga je oddajala naša zlata Zlata Gjungjenac. - Pod nadzorstvom Poličeve čarodejne palčice je šlo vse ko po olju. -

Ko je v drugem dejanju mešetar zapel o kravah, racah, teličkih in prašičkih, so vsi Štampiharji zapičili pogled v Jofeža. (Nekateri pa so ugovarjali, ker sta manjkali murva in latnik). A on je bil tako zamaknjen, da je spregledal ta del in preslišal vse hudomušne poglede.

Ko orgle uglašeni peterospev v tretjem dejanju pa je občinstvo kar o-mamil, tako da se je moral oni prizor ponoviti. Nato šele je skupina smela v gostilno... Koliko truda za čašico svežega piva!

Naravnost presenetila nas je izredna moč male triletne punčke. Ni čuda, da se je Pepe Toskov tako navdušil zanjo in je na koncu predstave na vse grlo kričal: "Pokažite otroka!"

Kar so Štampiharji še posebno odobraval, je to, da se je vsa zadeva srečno iztekla in končala z likofom. Gotovo je vsem dobro znano, da se pri nas vsak vesel dogodek (ne dohodek!), kakor smrt, nesreča, zapor, pretep itd., proslavi s poštenim likofom. Zato smo tudi sprožili tako burno ploskanje, ki nikakor ni hotelo prenehati. Prav res, naši so ploskanje sijajno vodili. Pri tem so nam prav pošteno pomagali naši zvesti zavezniki Študirarji. Ploskalne vaje, ki smo jih nekaj dni prej imeli, so vsekakor mnogo pripomogle. Senikarji, galerijski in pritlikaveci smo prav složno nastopali in ostalo občinstvo nam je sledilo, ko je videlo, da nam strici nič ne rečejo.

Igralci so se nam po naši nadobudni Nadi, ki se je kot naša zastopnica udeležila generalne vaje za drugo predstavo, prav iskreno zahvalili za topel sprejem. Izjavili so, da so mislili, da dobiš v Prstu samo še "civilizirance"... Za sedaj jim to nevednost oprostimo, a pri šolskem izpitu tega ne bomo mogli spregledati. Naš Fjokelovič je v tem oziru nepopustljiv...

./.

ČITAJTE IN PODPIRAJTE "DOMAČO KARLJOV!!"

Niè manj zanimanja ni bilo za Gotovčevu opero "Ero z onega sveta". Še z večjo radovednostjo smo jo vsi pričakovali, ravno ker je nova in še bolj stampiharska ko prva.

V boljše razumevanje mora vsakdo vedeti, da je bil skladatelj rojen 11. 10. 1895 v Splitu. Dodajemo še, da se Gotovac prišteva med najvidnejše predstavnike narodne smeri v hrvaški glasbi. - Besedilo za "Ero" mu je priredil znani dramatik Milan Begović. "Ero" ali "Hero" je okrajšava imena Herečgovac ali Ercčgovac. Herečgovci so prefrigani in se znajo ravno tako kakor Štampiharji spretno izmazati iz vseh neprilik. Ero je nekak narodni junak, ki se je moral večkrat boriti proti Turku, a se je s svojo prefriganostjo vedno dobro izmuzal in nasprotnika ugnal v kozji rog. O prefriganem Eru imajo Herečgovci mnogo pripovedk, katerih ena je za ravno "Ero z onega sveta". Po tej pripovedki je napravljena Gotovčeva opera, v kateri nastopa kmečki fant Miša kot Ero. ---

Tudi za to predstavo je bilo vse obsedeno in zasedeno. Od 886 sedežev v pritličju ni ostal niti eden prazen. V ložah so gledalci prav pošteno pobrisali prah iz vseh 60 naslonjačev, 25 stolčkov in 24 divanov. Da so bili v galeriji vsi naslonjači (298) in v seniku vse dolge klopi (24 vrst) dobro zavarovani pred prahom, ni treba niti omenjati. Ogromna večina pa je rajši stala, da bo bolj videla.

Kakor se je predvidevalo, je ta dan štetje po ~~paš~~ ploskalnem sistemu izostalo. Zato ne moremo podati točnih podatkov kakor za prvi dan. Pri - bližno pa veljajo ista števila, le udeležba naše žlahte in njihovih ožjih sorodnikov je bila bolj številna.

Štampiharji smo bili prav prijetno presenečeni že od vsega začetka. - Kulise zopet napravljene zgolj po našem okusu: Na levi strani je sameval za Štampiharje zgodovinski gradič. Na desni se je zaganjal v sive oblake ponosni Slavnik. V ozadju pa je stal Nanos z dolgim nosom. Po jabolkah, ki jih je Djula stresla z jablane, so se nam kar sline cedile. Jofeža je zelo skrbelo, ali so ta jabolka podobna onim iz raja. Fjoketo mu je obljubil, da bo pogledal v leksikon. ...

Nekateri Štampiharji so se obregnil ob vodnjak na desni strani, češ, da to ne spada v štampiharsko opero. Ko pa so videli, da ni iz njega nihče zajemal, in so vsi rajši praznili poliče (ne Poliče!) v bližnji gostilni, so se kmalu potolažili.

Julij Betetto, ali po domače posestnik Marko, nas je kar očaral. Nastopal je tako oblastno, da se je na prvi mah spoznal, da prihaja z Dunaja. Zdi se, da je zapustil Dunaj, ker ni maral puščati trebuha zunaj. Najbolj pa je mene pomazalo, ko je nekemu poslušalcu prav pošteno zamašil gobec. Bilo je tako: Ko se je Marko ravno kregal z gospo Milo Kogejevo, pardon, s svojo ženo Domo, in je orkester s presenetljivo spretnostjo to kreganje oponasal, se mu je (Marku) neki stric, ki je sedel v 27. vrsti na sedežu št. 34, zaničljivo režal v obraz. Ko ga Marko opazi, ne pomišlja dolgo. Z lepo donečim glasom - basom mu preudarjeno, a resno kazaje z desnim kazalcem zatrobi pod nos: "Tvoja pamet je podobna rešetki!" - Da bi ga videli (strica, ne Marka). Kar zelen je postal in trikrat se je zasukal na sedežu. Izvrstno, Marko, prav izvrstno!

V drugem dejanju je imel glavno besedo mlinar Sima. Prav imenitno se je držal. V nekaterih trenutkih pa je le bil v mlinu... brez glave. Pa le za malo časa, ker ni dolgo gledal skozi okno. -

Ob pogledu na mlin se je meni nekaj zganilo in mi počasi lezlo po vsem telesu. - Ko sem bil še pobalin, sem imel mlinsko teto (sedaj je nimam več, ker ji že zdavnaj raste solata iz ust). Malo mlinskih tet je tako dobrih, kakor je bila moja mlinska tet. Še ko sem nekoč napeljal vso vočo ne en sam kamen, tako da je v mlinu vse škripalo in... škripalo, se ni prav nič jezila; molče je vzela leskovko in mi prav po vseh pravilih in po mlin - skem taktu otepla prah, oziroma moko z obleke. - Kako je bila dobra moja mlinska tet! Bog ji daj mlinski mir! -

Nekaj pa mi ni bilo prav. Med drugim dejanjem nisem toliko pazil, ker sem bil prepričan, da ga bodo ponovili. Pa ga niso, prav res ga niso! Ne gremi v butico, kako se morejo naši lepi pregovori kar meni nič, tebi nič pozabljati. Če pomislim, kako se mi naš gospod še kot pobalinu po zadnji plati vtepali v glavo, da se v mlinu vedno dvakrat pove, se mi kar milo stori in moj obraz se trpko namrdne. Koliko sem potrpel za čast naših pregovorov... A kaj hočete, na tem ljubem božjem svetu ni in ni več vere.!

./.

Kar mi je najbolj padlo v... uho, pa je bila velika nagajivost vseh članov orkestra. Ne vem, kaj jim je padlo v... inštrumente, da so ves čas oponašali dejanje na odru. Vendar pa smo jim to rade volje odpustili, ker tako spretnih oponašalcev še nismo srečali. Posebno ropotanje mlinskih kamnov in "tresalk" so tako živo podali, da mi je Jofež z vzdihom pošepetal: "Kako harmonično je mlinarsko življenje; blagor tebi, ki imaš mrtvo mlinsko teto!" - Nada se je tako zamaknila, da je bila podobna Johanci iz Vodice. Da bi boljše slišala, je namignila Čin-Čaju, naj ji odstopi kukalo. Ta ji je pomolil svoj desni, električno izurjeni palec in ona ga je celih 9 sekund držala pod nosom, misleč da drži kukalo. Šele Žvenk tolarja, ki ga je pastirček, oz. pastirica Hana Ribičeva s tako radostjo metala ob tlak, jo je zdramil in molče mi je pošepetala: "Zelo, zelo lepo!!" Drugega ni mogla reči. Pa ni bilo treba, da še kaj reče, ker smo ostali vedeli, videli in slišali, da je bilo zelo, zelo lepo. -

V tretjem dejanju smo končno spoznali, da nas naše ljubljene Štampiharce le "farbajo", kadar nam pred nosom skačejo, trdeč da plešejo kolo. - One se vsaj same "farbajo", mi pa se damo "farbati" po drugih. - Ples, zbor, oponašanje godbe nas je vseh prevzelo. Vse na nas je skakalo. Navdušenje naših ljubljenih Štampihare pa je bilo tako, da so kmalu potem poslale na uredništvo našega lista prošnjo, naj bi se jim preskrbel kak priden kolarški mojster, pri katerem naj bi se izurile v kolarstvu.

Ploskanje na koncu je prav jasno pričalo o navdušenju. Z vseh strani se je zahtevalo, prosilo in rotilo, naj bi se kolo še enkrat zavrtelo. Ne razumem, kako je občinstvo moglo zahtevati kaj takega. Če niso drugega dejanja ponovili, kar jim zgoraj omenjeni pregovor naravnost nalaga, kako naj bi ponovili tretje, za katero ni nobenega predpisa. V skrajni sili se bi našel predpis, ki jim ponavljanje celó prepoveduje. Le vzemite v roke "Bukve pregovorov", kjer se na strani 86 v tretjem poglavju od sedme do osme vrste bere: "Le norci vedno isto trobijo." Zdi se, da so se nekateri spomnili na ta pregovor, ker so vzklikali: "Kaj so neumni, da bodo vse dejanje ponavljali!"...

Po končani predstavi se ploskanje kar ni hotelo poleči. Sedemkrat so se igralci vrnili na oder, da se zahvalijo. Bili so vsi ginjeni (ne vinjeni!) - Prav za levim uhljem sem zaslišal rezki Edijev glas, ki se je drl, da je bilo joj. Pa da bi ga videli, kako se je na to dretje pripravljaj: Globoko je zadihal, da so se mu pljuca do zadnjega kotička napolnila s sapo in mu je ta skozi vse odprtine silila na prosto; spodnja čeljust se je počasi, in premišljeno oddaljevala od zgornje; ustnice so se mu tesno oprle na zobe; mišična kepa v ustih, ki ji po domače pravimo jezik, je nekam zamlaskala, nato se je njena konica skrila za spodnje zobe. Ko so se še glasotvornice napele, je zrak - kar ga je še ostalo - zapustil pjučno čakalnico in se z neznansko silo pognal skozi glasilko v ustno votlino. Jezik in spodnja čeljust pa sta ga tam tako obdelala, da je rjoveče planil iz ustne votline, in naš Edi mu je dal ime - tenor.

Tudi Jofež je prav milo zažvrgolel in zaslišal sá v prosečem durju zakričane besede: "Pridite še!" Neki stric, pa ni mogel preboleti svoje radovednosti in ga je vprašal, ali je za ploskanje in vzklikanje kaj dobro plačan. - "Bog daj norcem pamet!", je bil Jofežev molčeči odgovor...

Naj nam Franceljev Ero oprost, ker smo ga tako malo omenili. On, ki nam je ukradel vsa srca naših punc, prav gotovo pozna pregovor, ki pravi, da "dobro blago" ne potrebuje hvale. Ob izhodu pa se je lahko prepričal, da se nam je v resnici prikupil. Priredili smu mu navdušene ovacije in ga po vrhu še oropali vseh nageljnov, ki si jih je s svojim pridnim skakanjem in očarljivim petjem zaslužil. Pozno v noč si potem videl, kako so se posamezniki in cele skupine oponašali z nageljnom v gumbnici. Mi pa smo vsakega, ki je nosil tak znak, po štampiharsko pozdravljali. Zgrešili smo le enkrat, a ni bilo hudega, ker nagovorjeni nam ni bil prav nič v žlahti. -

Ploskanje na cesti v tako vročih poletnih dneh ni šala. Vkljub temu so si Štampiharji pogumno zavihali rokave in dali k temu vzpodbudo, ko se je ob izhodu prikazal skladatelj. Kmalu potem pa smo se morali raziti, ker naši strici so nas obletali, kakor obletajo molji svetilko. Eden teh striccev je nekoga povabil na partijo na karte. Pravijo, da se je povabljenca posrečilo igro dobiti in da ni nič plačal. Zvedeli smo še, da je doma iz Perhelj in da mu je ime priplizno kakor hrastovemu sadu (šiška).

Naslednjega dne je Rudi Prišepetavec nesramno trdil, da smo prav za prav ploskali neki padriški mlekarici. To nas je tako zbadlo, da smo pihali ko razjarjeni risi. Pepč je že prijemal za samokres. Povedali smu mu v obraz, da bi - če bi le prilika nanesla - stokrat rajši ploskali padriški mlekarici ko njemu...

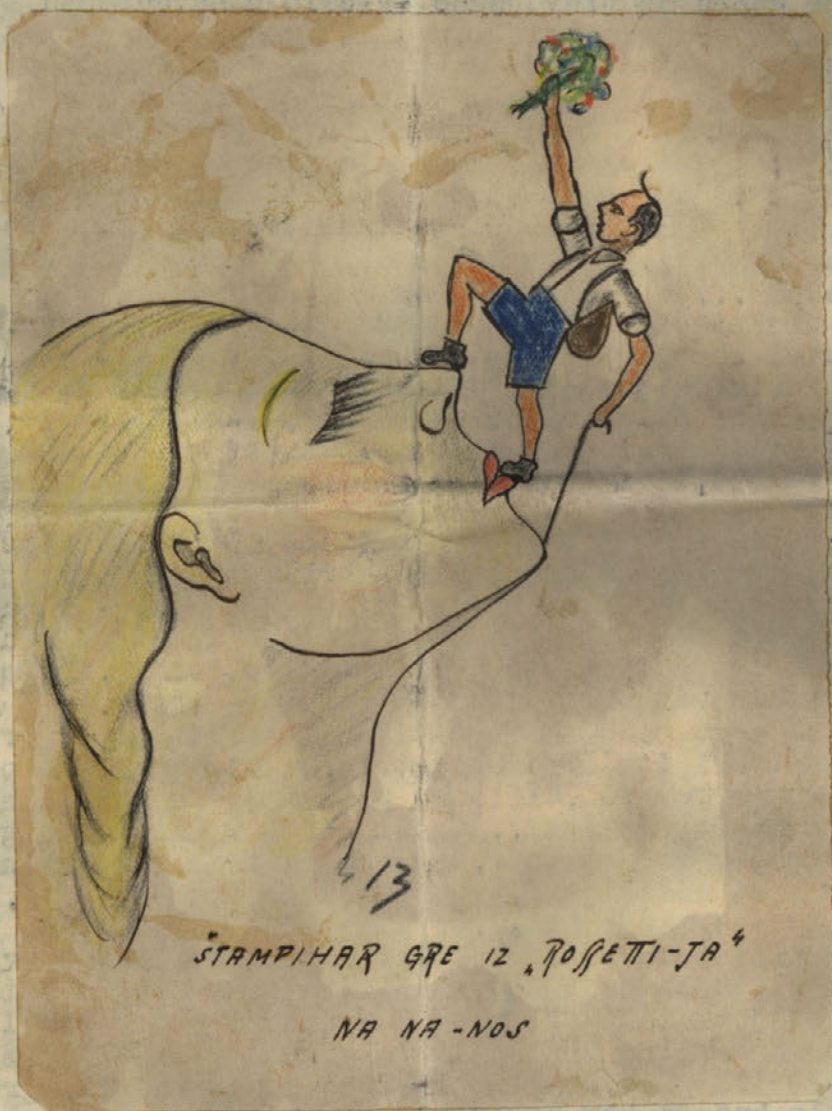
Štampiharji so na one dni ohranili najboljši spomin. -Vse tako skrbno pripravljeno, vsak igralec na svojem mestu, vse tako neprisiljeno. Skromni pa so nasi prav zares. Burno odobravanje in ploskanje jih ni spravilo s tira. Vse drugače so se vedli kakor tukajšnje lutke, ki se ti na odru kar razčepirijo, čim zaslišijo tri udarce rok, ki so morda bili le odmev kake klofute. Podobna so ti oni žabi, ki se je napihovala, ker je hotela biti enaka volu. -Mi bi jim ploskali edino le, če bi počile, kakor ona žaba. ---

Vsi svetovni časopisi so bili polni hvale na račun naših pridnih "bubcev". Le vzemite v roke n. pr. francoske ali pa angleške časopise: niti besedice ne dobite o tem važnem dogodku. Vprašam vas, ni li to največja pohvala, ki je more sploh kdo biti deležen. -"Kdor molči, potrdi", pravi pregovor. S svojim molkom potrjujejo listi vse, kar je bilo lepega in laskavega napisano!

Zaključujemo z Jofeževimi besedami: "Pridite še!".....

.....

S L I K E,

ki spremljajo oceno opere, nam je napravil naš ljubljeni štampihar Ive, ki ovce pase.

K zadnji sliki pripominjamo, da bo štampihar, ko bo zlezal na Na-nos, naj brže tudi tam ostal. Iz Dolge vasi, ki stoji, stoji, nam namreč poročajo, da niso sprejeli Jofeževega povabila, ker da jim je preglušujoče kričal, naj pridejo še...

oooooooooooooooooooo
 oooooooooooooo
 ooooooooooooooooooooo
 ooo
 o

MESEC BO IZGINIL ! ! !

Inozemski časopisi so razbobnali vest, da je znani francoski učenjak Jeans dokazal, da se bo luna v kratkem zgubila v nič. Najbrže je to vest čital tudi Čin-Čajev maček. Tako je namreč jamral, da je s svojim mjav-orkestrom zbudil čin-Čaja, kateri je iz maščevanja poslal njegove sentimentalne tožbe v javnost. Da bodo čitatelji imeli jasen občutek o tem mjav-orkestru, jim priporočamo, naj spodaj napisano pesem pojejo po napevu "Volga, Volga" ter naj petje spremljajo s krepko zavijajočim "mjav, mjav"...

MAČEK POET.

Ti, ki zaupnica si bila
Vzdihov mojih in željá,
V kratkem več ne boš svetila,
Izginila mi boš z neba.

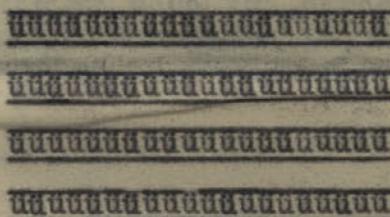
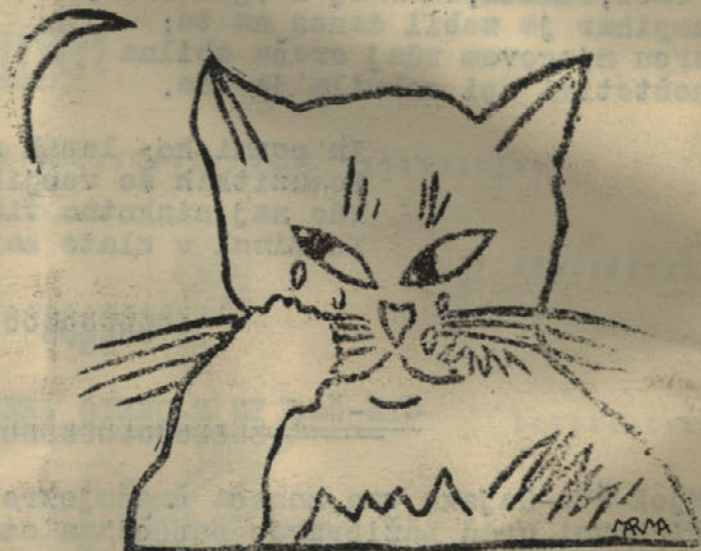
Kam bom obračal, ubogi revče
Objokane v noč oči,
Komu tožil, ubogi pevče,
Kako ljubezen me teži!

Potrpežljivo tam v višini
Poslušala si moj mjav, mjav,
A zdaj bom sam v bolečini,
Če slednji dala boš pozdravi!

O ljubi Jeans, bi rajši kruto
Novico to lepó molčal;
Ne veš, kako zadela ljuto
Me je, ko sem jo v listu bral...

Oj lunca draga, lunca mila,
Kako še lepša se mi zdiš
Sedaj, ko v večnost se zgubila
Mi boš in več ne zasvetiš!

Odslej, ko sam v temni noči
Zaman tolažbe bom iskal,
Obupno glas moj joka joči
Po tebi klicak bo: mjav, mjav...

ŠTAMPIHARSKI PREGOVORI...

\$\$\$\$\$

Že pri operi smo imeli priliko opaziti, da se danes nihče ne ozira več na naše stare pregovore. Seveda, prestari so in danes marsikateri več ne drži. Zato smo se spravili na delo in tu pa tam bomo objavili nekaj, za današnje dni predelanih pregovorov. Kar začnimo: Manj ko zna, več velja, naj bo gospod alá kmet.

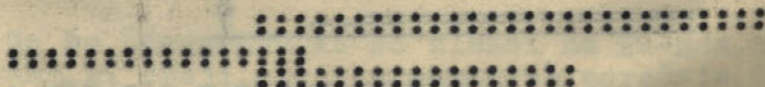
Če hočeš prepir, pripravljaj se na mir.

Čim manjše težave, tem večje plačilo.

Verjemi, predno poskusiš.

Šparaj, ko da bi imel večno živeti in zapravljaj, ko da bi te imeli jutri zapreti.

Pridnega čaka strgan rokav, palca beraška, prazen bokal.

Čita jtedomačokapljoči ta jtedomačokapljo!

je spisal daljšo razpravo o Kraševcih, ker pa je zelo obširna, objavljamo samo nekatere odstavke, ki bodo naše čitatelje prav gotovo zanimali. Posebno oni, ki Krasa in Kraševcev še ne poznajo, naj vse skrbno prečitajo...

Kras. - Že samo ime nam nudi nekaj lepšega, nekaj - krasnega, nekaj, kar na vsem svetu ne dobimo. Če ostanemo nekaj časa na Krasu, opazimo, da podnevi sije sonce, ponoči pa luna. Tamkajšnji fantje celo pravijo, da je luna bolj koristna ko sonce, kar bo tudi res, ker sveti ponoči, ko je tema, sonce pa podnevi, ko je itak že svetlo. -

Zakaj ni na Krasu rek? Neumni ljudje trdijo, da zato, ker so Kraševci pojedli Kristusu in sv. Petru gnjat. Pa ni tako! Vedeti moramo, da je bil Kraševcec že pred tisočletji moderen. Napeljal je reke pod zemljo, da mu ne bodo za nadlego na površju. Na vrh pa si je nasadil trto, katera mu daje boljše pižgačo, nego je voda. Drugi ljudje pa se še le sedaj modernizirajo in gradijo podzemne železnice. -

Kraški kamen je vporaben za vse. Kakor nam ga narava daje, ga lahko rabimo za mejnike; če ga nekoliko obdelamo, lahko zidamo z njim največja poslopja; če pa ga dobro spečemo in potem razmočimo v vodi, lahko belimo z njim najsi bo še tako črna stanovanja. Kraševcec ga rabi celo za ubivanje kač in, če ga ne vidi lovski čuvaj, tudi da zveže zanj zajčje zanke. -

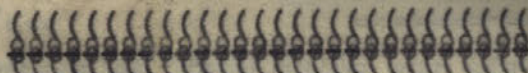
Na Krasu dobimo, kar človek potrebuje za vsakdanje življenje. Kar nam ne da rodovitna zemlja in kraške tovarne, dobimo v prodajalni ali pa kje drugje.

Kraševcec je dolge in prav trebušne postave. Rad mnogo čita, če mu dovolijo. Rad pije, če ima. Gre tudi v krmo, če ima; tam tudi kvarta, ... če ima. Najsi bo pozimi ali pa poleti, naj bo doma, na cesti, pri zaljubljenki ali v gostilni za mizo, - na glavi mora vedno imeti klobuk ali kapo. Le kadar gre v cerkev, sname pokrivalo z glave. Kraševcec je družaben. Pogovarja se rad z vsakim, posebno še, če mu to kaj nese. -

Oslov na Krasu sploh ni in moram poudariti, da nobene vrste, drugače bi kdo kaj dvomil. -

Ko se Kraševcec rodi, je prav majhen, če pa živi več let, postane tudi velik. Večina Kraševcev umre naravne smrti. Mrtve pokopljejo na pokopališču. -

Če je Kraševcec ženskega spola, ni več Kraševcec ampak Kraševka. Ko se Kraševka poroči, postane zvesta ali pa nezvesta zakonska žena in če ima potem otroke - zakonska mati, otroci pa zakonski otroci...

V ZADNJI ŠTEVILKI

smo omenili novo slikarico, ki se je pojavila na štampilharski deski. Danes (t. j.

v tej številki) objavljamo eno njenih

slik, ki jo je nalašč napravila, da spremlja klanfarijo o mačku poetu. -

M a r m a je ime slikarice. Rodila se je v Urmoharski vasi na svoj rojstni dan. Študirala je v šoli in kakšenkrat tudi doma. Do sedanjega risalnega in slikalnega talenta se je povzpela z vztrajno vajo v dolgih nedeljskih popoldnevih, ko je iz dolgotrajnega sladke zaspala pod domačim latnikom. -

Kogar zanima njen natančen življenjepis, naj se obrne na profesorja Lojzeta! Nam se vsaj zdi, da bo on kaj več vedel, saj je Marmo že večkrat spremljal domov in zadnjikrat je to bilo 13. oktobra črešnje - zrelega ob 22.58, to je ravno tisti dan, ko je Tonko zaradi svojega godu plačal likof. Emil je pa plačal likof zaradi svoje... punce.

